

“AB’CİLİK”

Aydınlık Dergisi, 11 Aralık 2005

Yıldırım Koç

Avrupa Parlamentosu 28 Eylül 2005 tarihinde Türkiye aleyhinde önemli talepler içeren bir kararı kabul etti. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılım görüşmeleri 3 Ekim 2005 tarihinde başladı. 9 Kasım 2005 tarihinde de Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye ilişkin ilerleme raporu ve diğer belgeleri yayımlandı. Bu belgeler sonrasında bazı “AB’ciler” bu sürecin işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi açısından nasıl hayırlara vesile olacağına ilişkin yazılarına hız verdi.

“AB’ciler”i çeşitli biçimlerde sınıflandırabilirsiniz.

Bir grup “AB’ci”, Avrupa Komisyonu fonlarından yararlanmaları karşılığında AB’cilik yapmaktadır. Bunların içinde gerçekte ne olup ne bittiğini çok iyi bilenler vardır. Ancak, bu kişiler, kişisel çıkarları gereği gerçek bilgilerini değil, söylemeleri gerekenleri söylemektedir.

Bir grup “AB’ci” ise kendi ülkesinin ve ulusunun özgücüne güvenmeyen uşak ruhlu mandacılarıdır. Bu kişilerin önemli bir bölümünün geçmişine baktığınızda, aynı mandacılığı geçmişte de görüyorsunuz. Bunların bir bölümü, geçmişin ABD’cileridir. Özellikle 12 Eylül öncesinde Türkiye'nin sorunlarının çözümünde umudunu ABD’ye bağlamış olanların bir bölümü, bugün AB’cilik yapıyor. Diğer taraftan, geçmişte sosyalist-komünist sol içinde yer alıp bugün AB’cilik yapanların önemli bir bölümü de geçmişte umutlarını Sovyetler Birliği'ne bağlayanlar arasından çıkmış. Bu kişiler Türkiye'nin demokratikleşmesinde ve ilerlemesinde umutlarını kendi halklarına değil, bir dış güce bağlama alışkanlığını bugün de sürdürüyor. Onlara göre, bu görevi geçmişte Sovyetler Birliği yapacaktı; bugün ise Avrupa Birliği. Bu nedenle de, geçmişte Sovyetler Birliği'ne uşaklık ettiler; bugün AB’ye uşaklık ediyorlar.

AB’ciler, son dönemde, Avrupa Birliği'nin Türkiye’de işçi haklarının ve sendikal hak ve özgürlüklerin gelişimine belirleyici katkılarda bulunacağı yalanını tekrar tekrar gündeme getirmeye başladılar. Gerçekten de son aylarda yayımlanan AB belgelerinde ILO Sözleşmelerine gönderme yapılmaktadır. Ancak birçok kez belirttiğim gibi, Türkiye'nin katılım sürecinde mevzuatını ve uygulamalarını uydurmakla yükümlü bulunduğu Avrupa Birliği müktesebatı içinde sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin hiçbir düzenleme yoktur; Avrupa Birliği temel antlaşması değiştirilmediği sürece de olamaz. AB belgelerinde ILO Sözleşmelerine yapılan göndermeler, bir yanı sıra bazı saf kişileri yanlarına alma çabalarının, diğer taraftan bazı iyi niyetli kişilerin bu vesileyle Türkiye’deki gelişmeleri etkileme girişimlerinin sonucudur. Ancak, katılım görüşmelerinde sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin bir başlığın bulunmaması da, bu konudaki taleplerin bir anlamının olmadığına göstergesidir. Bu durumu en iyi bilenlerin bazıları da, şu ya da bu nedene bağlı olarak, AB’ci cepheyi güçlendirmek amacıyla, bu gerçektışı kampanyaya katılmaktadır.

AB emperyalist bir güçtür. Emperyalizm olgusu göz ardı edilerek sendikal hak ve özgürlükler tartışılmaz. Sendikal hak ve özgürlükler ancak demokrasi ve bağımsızlık temelinde gelişebilir ve varlığını sürdürebilir. IMF’nin ve Dünya Bankası’nın baş patronlarından AB emperyalizmi Türkiye'nin bağımsızlığını ayaklar altına alırken ve vatanımızı parçalamaya çalışırken, bu emperyalist gücün Türkiye’ye demokrasi getireceğine inanmak ve bunu savunmak, 1919 yılının mandacılarının tavrıdır. Hele bu görüşü savunanlar, emperyalistlerden çeşitli adlar altında para da almaya başlarsa, İstiklal Savaşı'na ihanet edenler cephesinde yer alan İştirakçi Hilmi'ye benzerler. Emperyalizme uşaklık edenler ise bunun bedelini bir gün bir biçimde mutlaka öder; yaptıkları yanlarına kalmaz.